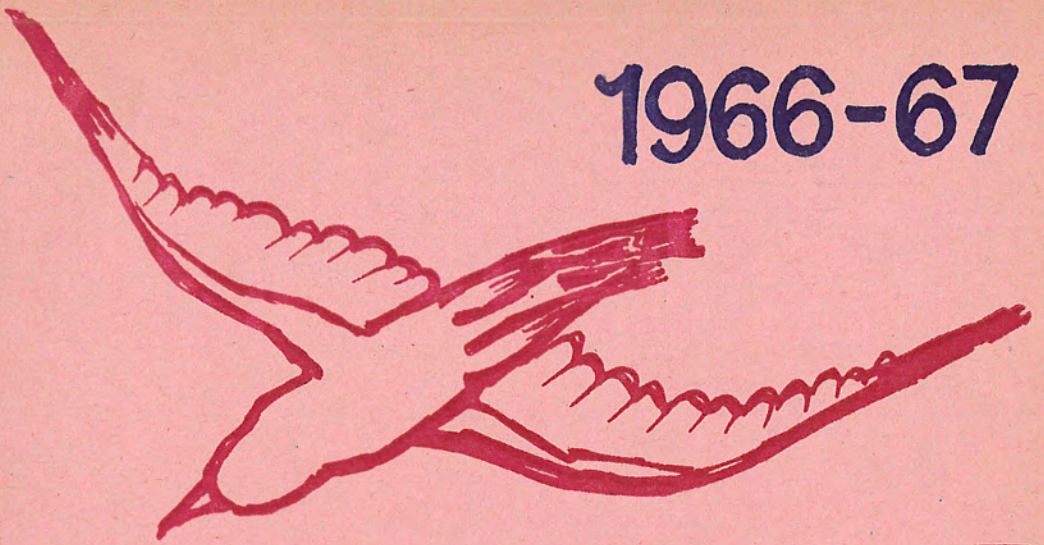

1966-67

1

GALEB

LIST ZA MLADINO • Izhaja mesečno v Trstu • Izdajatelj Grbec-Patrizio Josipina •
Odgovorni urednik: Lojze Abram • Urejuje: Milan Jereb • Uredništvo: Opčine pri Trstu •
Uprava: Trst, Strada di Fiume 432, telefon 772-376 • Tiska tiskarna »Graphis«
v Trstu, ul. Sv. Frančiška 20, telefon 29-477 • Naslovno stran napravil Robert Hlavaty.

Vsebina:

Robert Hlavaty: V novo šolsko leto	1
Josip Ribičič: Ivan Grbec	2
Stana Vinšek: Tem, ki so odšli	3
Zora Rebula: Med vzporedniki in pol- dnevnik	4
Robert Hlavaty: Josip Ribičič, 80-letnik	9
Robert Hlavaty: Jesen	9
Ludovika Kalan: Konja za Luizo	10
Kajetan: Pričnimo z voljo vsi	12
Miro P.: Zanimivosti iz filatelije	13
Vlado Firm: Redke živali pri nas (ris. divja mačka)	14
Dušan Kuret: Veliki športni dogodki v letošnjem poletju	16
Gustav Strniša: Poljski škrat	19
Robert Hlavaty: Na grobovih	21
Danilo Gorinšek: Mamice ni	21
Neža Maurer: Zajček zobke brusi	22
Vojan Arhar: Potepušček	22
Dopisi naših šolarjev	23
Janez Kuhar: Jaka se pa cmeri	24

Trst SKL

12660/1966/67

019662304

COBISS •

8.XI.66/2304

ROBERT HLAVATY

v novo šolsko leto

Vsi z veseljem
v novem šolskem letu
smo se v šoli zbrali,

da bi znanja novega,
učenosti nove
zopet si nabrali;

vsil marljivi
nove knjige, zvezke nove
bomo spet vzljubili,

da iz njih veliko
pametnega, novega
bi se naučili,

da v ponos bi staršem
in slovenski šoli,
kar nas je, vsi bili.

✦ IVAN GRBEC

Dne 24. septembra je v starosti 77 let umrl v Skednju učitelj in skladatelj Ivan Grbec. Pokojni Ivan Grbec je bil odgovorni urednik Galeba in je, dokler mu je to dopuščalo zdravje, posvečal svoje sile razvoju našega mladinskega lista.

V slovo mu je njegov prijatelj iz mladih let, naš znani mladinski pisatelj Josip Ribičič, napisal naslednje vrstice:

Vaneka, dobrega Vaneka ni več...
Utrnil je, kot utrne svetla zvezda...

Nikoli se mi ni tako jasno zbudil spomin nanj, kot tistega žalostnega dne, ko me je pretresla vest, da je

ugasnil in mirno legel v domačo zemljo.

Nikoli se mi niso tako jasno povrnil v spomin dnevi, ki sva jih skupaj preživela še na učiteljski in se skupaj bojevala za pravice svojega materejnega jezika, kakor vsi sobojevniki oba še mlada in polna odporiškega duha, oba enako voljna vztrajati v borbi do konca. Vidim ga, bojevniško razpoloženega Vaneka, kako stoji ob semedelski cesti na obrobem kamnu in nas bodri, naj vztrajamo v boju in ne odnehamo, dokler ne bo na slovenski šoli zavladal slovenski jezik. In ko da ni minilo že toliko let, mi stopa pred oči njegov žareči obraz po skupni zmagi...

Predme stopajo dnevi, ko smo z Vanekom in Kumarjem glasbenikom hodili po tržaških ulicah, skupaj kovali načrte za bodočnost, vsi trije prežeti z voljo vcepiti v otroke ljubezen do materinega jezika, do domače zemlje in do sočloveka. Hodil je vedno med nama, majhen po postavi, a velik po srcu. Držal se naju je za podlakti z dvignjenimi rokami, zakaj s Srečkom Kumarjem sva bila oba velika po postavi in nama ni segal niti do ramen.

Poslušam, ko da stojita oba ob meni in pobijata drug drugega v razgovoru o glasbi, o tej ali oni skladbi, o pesmih za mladino... Mirne Vanekove besede in ostre Kumarjeve se nekam porazgube in nova slika stopi predme.

Sediva s Srečkom Kumarjem v Vanekovi sobi na njegovem domu in poslušava zvoke njegovih lastnih skladb, ko jih izvablja iz pianina. Oči mu žare in skozi usta mu prihaja komaj slišna melodija, s katero jih spremlja.

Kakor da niso prešla desetletja, se drug za drugim vrstijo pred menoj čudoviti dnevi, ko se je Vanek lotil moje mladinske igre »V kraljestvu

palčkov« in mi sproti odigral, kar je zanj uglasbil. In že ga vidim za dirigentskim pultom, ko dirigira orkester pri prvi predstavi. Nato pa po velikem uspehu, ko se je dvorana tržaškega Narodnega doma tresla od navdušenega ploskanja mladine! S kakó žarečimi očmi je pritekkel za ku-

lise in mi hlipajoč od razburjenja stiskal roko...

O, Vanek, dragi moj Vanek!
Ali si se umaknil, ker si bil prepričan, da ne bo nikoli več tako lepo?
Počivaj v miru v naročju dobre slovenske zemlje!

Josip Ribičič

STANA VINSEK

Ilustr.: LEON KOPORC

Tem, ki sa odšli...

Minuli so jesenski dnevi zlati
in mrzla zima čaka že pred vrati;
ko obledele so neba sinjine,
je ptičice privabil žar tujine.

Zdaj skozi megle medlo sonce sije
na zemljo, ki predrage naše krije;
prinašamo jim astre in resede,
ne moremo pa naše jim besede.

Ta dan ljubezen, ki se znova vname,
spet najde pot od tu — do onkraj jame.
Ko v sapi plamen svečke zatrepče,
zaslutimo utrip nekdanje sreče.

Med cvetje skrile so se bolečine
in v mraku misel najde korenine
za dan, ko vdani, tihi kot spomini,
mi vsi nekoč odidemo za njimi.

JORG IN MIG SE SPOZNATA

V Biskajskem zalivu je bila zasedrana islandska tovorna ladja. S premca je na pleteni lestvi visel svetlolas pegast deček in sveže pleskal z rdečo barvo ime BRATJE JORGSEN. Bil je Jorg, tretji izmed bratov Jorgsen, ki so bili lastniki ladje.

Medtem so nosači polnili trebuh islandske ladje s tovorom železne rude, s katerim bo naslednji večer odplula proti Casablanki.

Jorg je pravkar z lepo krivuljo ozaljšal G, ko je sredi pristaniškega vrveža zaslišal, kako je zazvonilo v Bilbau poldne. Naglo si je zataknil čopič za pas, da se je barva pocedila po hlačah, in kot veverica splezal na krov. Bila je ura, ko je moral biti ob svojem aparatu. Jorg je bil radioamater in je navadno opoldne lovil po zračnih valovih znake mladih amaterjev z vsega sveta. Včeraj

je bil ujel znak nekega S-8-95 in domenila sta se za razgovor opoldne. Aparat je zabrnul in S-8-95 se je takoj odzval in začel oddajati Morseove znake. To, kar je zvedel, je bilo Jorgu tako všeč, da je ves zardel od navdušenja. Čez nekaj minut je zdirjal k svojima bratoma Benu in Svenu in morala sta mu obljubiti, da bosta vzela na pot v Afriko dečka, ki ga je Jorg poznal le kot S-8-95. Jorg je spet stekel k aparatu in začel oddajati svoj tip-tipi-tip.

Dvesto petdeset kilometrov vzhodno od ladje Bratje Jorgsen je prav takrat v vasi pod Pireneji ženica v španski noši, od jeze vsa zaripla v obraz, klicala:

»Miguel, Miguel!« Nič odgovora.

»Tipi-tip-tipi-tip-tip,« se je tedaj zaslišalo s podstrešja. Stara mati Pilar je napela ušesa.

»Lepa reč,« se je raztogotila in jo odločno mahnila proti podstrešju. »Toliko dela, ta pa se spet igračka s svojimi aparati.«

»Miguel, pri priči dol!« se je ujezila še enkrat.

Vrata so se s streskom odprla in Miguel je z žarečim obrazom planil stari materi okrog vratu:

»F-37-16 je odgovoril! F-37-16 se je oglasil!«

Začudena Španka je potipala vnuka po čelu. Da se mu le ni od vročine zbledlo?

»Nona, počakaj, da ti povem! V Biskajskem zalivu me čaka ladja!«

»Ježeš, nesrečni otrok, kdo ti je zmešal glavo?«

Miguel je potegnil nono Pilar na stopnice. Morala je sestiti.

»Nona, k mami bi rad v Avstralijo. Zdaj, ko je očka umrl, je ostala tam dol čisto sama. Stirinajst let imam že, lahko ji bom pomagal voditi ovčjo farmo.«

Nona je žalostno pogledala vnuka: »Revež, kaj misliš, da je za tako pot dovolj pogum?«

Miguel je poskočil.

»Seveda je dovolj pogum, nona! Dandanes se lahko človek vozi tudi zastonj! Ker me avtostop ne zanima, bom napravil »ladjostop« ali ship-stop! Ali bi me pustili, nona Pilar?«

Ne vemo, ali je odšel z njenim dovoljenjem ali brez njega, a ko se je drugo jutro dolina Roncesvalles pod Pireneji bleščala v poletnem soncu, se je Miguel Perez že vozil v majavem gorskem avtobusu proti dolini reke Ebro. V starem španskem mestecu Pamplona je prestopil in se nato vse popoldne vozil čez gozdnate Kantabrijske gore. Proti večeru se je vozilo spustilo navzdol proti mestu Bilbao. V daljavi se je zableščal Biskajski zaliv.

Ko je v soboto zjutraj dne 27. junija islandska ladja dvignila sidro in odplula vzdolž severne španske obale, sta skozi okno ene izmed kajut moleli dve deški glavi, Jorgova in Miguelova: ena pegasta in skoraj belolasa, druga temnopolta in vrnje-črna. Stegovali sta vratova, da bi videli, ali se je novo ladjino ime pod krnom že osušilo. Jorg je namreč smel ostrgati dolgo ime BRATJE JORGSEN in napisati z novo barvo »MIGUEL«. Tako zelo je mali Jorg počastil svojega novega prijatelja S-8-95.

V OSPREDJE STOPI KUHAR SUN

Fanta sta se pogovarjala v francoščini. Miguel je bil po rodu Bask in Baski govore jezik, ki ni prav nič

podoben kakemu drugemu evropskemu jeziku, vendar se je v šoli učil španščine in francoščine. Seveda je

znal dosti slabše francoski kot Jorg, ki je dosti potoval, vendar sta se prav lepo sporazumela. Jorg je skrajšal Miguelovo ime in ga je začel klicati Mig.

Tedaj se je oglasil ladijski zvonec. Napovedal je kosilo. Ko sta fanta stopila v jedilnico, je Mig zagledal smešnega možička dolgih rdečkastih brkov s kuharsko čepico na glavi. Debelinko se je priklonil in se predstavljal takole:

»Debeli Sun je kuhar vrl, omlet in rib vam je nacvrl!«

Rekoč se je zasmel gromko, da so zažvenketali krožniki na pladnju. Pri kosilu je Mig spoznal vso posadko. Po obedu sta fanta morala pospraviti mizo in pomiti posodo, medtem pa ju je Sun zabaval s svojimi šalami.

»Zložite eno o nama!« je prosil Mig.

Sun je nehal rezati rezance za večerjo, ju pozorno pogledal — in že jo je imel.

»Jorg je belinko, Mig je črnuh! Jorg suh ko trska, Mig debeluh.«

Medtem se je bližal večer in naraščajoča plima je metala ob ladjine boke čedalje višje valove. Krožniki v skledniku so poplesavali zdaj na levo zdaj na desno.

»Ladja pleše surf,« se je hihital mali Islandec in se spretno nagibal z ladjo vred sem in tja. Ker pa je Miguel ostal resen, ga je Jorg potožil.

»Veš, to je zato, ker v Biskajskem zalivu plima doseže preko 14 metrov višine.«

Sun pa je zložil še eno šaljivko o plimi:

»Kaj če tetka plima zdajle fanta s krova sune? Jorg bo zajtrk za sardele, tolsti Mig za tune!«

Ubogí Miguel pa šaljivke ni več slišal, lotila se ga je namreč morska bolezen in je ob kuhinjskem koritu zdrsnil na tla. Sun ga je moral nesti v kajuto.

Medtem ko je Mig bolan ležal na pogradu, se je ladja bližala rtiču Corinana, kjer se severna obala Španije ostro zasuče proti jugu. Ko so dosegli rtič, je bil Mig že boljši in Sun mu je za večerjo prinesel pomarančni narastek ter mu zložil pesmico za lahko noč:

»Ladja daleč od Biskaja plava k rtu Corinana, Migu pa bolezen morska ne privošči nina-nana.«

Ko so pluli mimo пристanišča Porto ob izlivu reke Duero, je Mig že

lahko s krova opazoval portugalske zastave, ki so plapolale nad lukó. Nato se je obala znižala in mimo so drseli griči, pokriti s hrastovimi gozdiči. Sun je povedal, da so to plutovi hrasti, ki dajejo plutovino.

Po mirni noči z velikimi zvezdami nad oceanom je MIGUEL objadral široki rtič Da Roca in zjutraj zaplul v globok zaliv z mogočnim pristaniščem. Bila je Lisboa, glavno mesto Portugalske. Zaliv ni bil nič drugega kot izliv široke reke Tajo.

V Lisboni je Sun založil ladijsko ledenico s svežimi ribami in napolnil cisterno s pitno vodo, Sven pa si je šel s fantoma ogledat mednarodno letališče. Zvečer je MIGUEL spet dvignil sidro.

2. julija zjutraj so bregovi Pirenejskega polotoka izginili in zapluli so v brezbrežni ocean. 3. julija zjutraj, ko sta fanta vstala, je bil MIGUEL že zasidran v luki afriškega

trgovskega mesta Casablanka. Belo rdeče maroške zastave z zvezdo so pozdravljale prišlece iznad luškega poveljstva.

ZBOGOM CASABLANKA! ZBOGOM MIGUEL!

Kaj takega pa še ne! Ne samo, da je bil na tesnih ulicah Casablanke tak vrišč, da Jorg in Mig sploh nista slišala drug drugega! Še huje! Ko sta se ob Benu prerivala skozi gnečo, je val glasnih Arabcev odnesel Jorga v neko stransko uličico. Zaman sta ga Ben in Mig iskala med množico tujcev vseh narodov. Prerivala sta se med prodajalci v rdečih fesih in belih ogrinjalih, ki so kar sede na ulici ponujali preproge, bakrene kotličke in dateljne. Nazadnje sta naletela na stražnico.

In kje so policaji našli Jorga? V mednarodnem hotelu, kjer se je živahno razgovarjal z debelim Amerikancem. Izkazalo se je, da Jorg Jorgsen ni zastoj kratil dopoldneva. Našel je ameriškega trgovca, ki

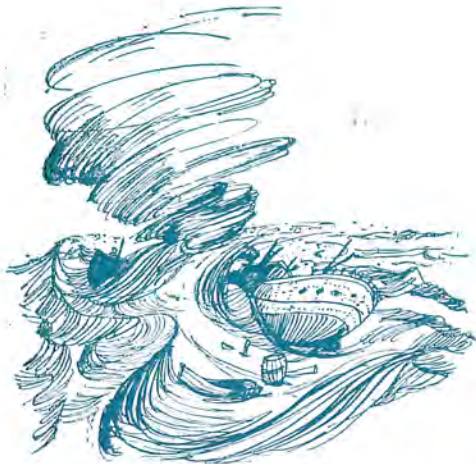
bi potreboval ladjo za prevoz vina z Madeirskih otokov, Sven je menil, da bi to ne bila slaba kupčija. MIGUELA bodo do večera iztovorili in takoj bi mogel odpluti proti Madeiri. S tujcem sta udarila v roke in kupčija je bila sklenjena. Takoj nato so odpluli. Mig je bil nekoliko razočaran, ko je na zemljevidu odkril, da leže otoki precej daleč od afriške obale. A navsezadnje se bo vozil za stonj!

4. julij je bil jasen dan. Valovi so bili krotki in vesela družina je kovala načrte. Ko se vrnejo z vinom v Casablanko, bo denarja dovolj, da ladjo preuredijo za prevažanje na dolge proge. Tako se bodo mogli spustiti daleč na jug, kjer je bilo v novo ustanovljenih afriških državah

dovolj dela za hitro in moderno tovorno ladjo. Zdelo se je, da se MIGUELU odpira krasna bodočnost.

Potem je prišla usodna noč. Po čudovitem škrlatno rdečem zahodu je zavela čez ocean osvežujoča sapa. Vse je spalo, le strojnik in kapitanov namestnik ob krmilu sta bedela, ko je zabrněl brezžični brzójav. Ben je v poveljniški kabini skočil pokonci in prebral brzójavni trak. Takoj je potegnil za alarmni zvonec. Vsa ladja je bila na mah pokonci. Ben je prebral brzójavno sporočilo:

»Severno od otočja se je razvila zračna tromba, ki bo v naslednjih urah ogrožala področje desno od

Madeire. Vse ladje naj obrnejo na jug!»

MIGUEL je v pravem kotu okrenil proti jugu. Oddaljeno vršenje s severa je bilo še daleč. Čez poldrugo uro je brzójav zopet zabrněl:

»Pozor! Sporočilo za vse ladje, ki plovejo desno od Madeirskega otočja! Konica zračne trombe drvi nezadržno proti jugu. Rešite se proti afriški obali!»

Bobnenje s severa se je bližalo. Ker je MIGUEL plul sedaj nazaj pro-

ti Afriki, se mu je nevarnost bližala z levega boka. Nekaj sto metrov za krmó je morje naenkrat začelo vrteti in grgrati kot v kotlu. MIGUEL se je skušal s polno brzino oddaljiti, vrtinec pa je silil krmó nazaj. Valovi so se v zmedenem ritmu metali drug preko drugega in nagibali MIGUELA na desni bok. Pobesnel val je odtrgal z desne palube rešilni čoln ter odplaknil sode, zaboje in vrvi.

Zdajci je mogočna stena valov navalila vzdolž vsega ladjinega boka, MIGUEL se je nagnil skoraj pravokotno na vodno gladino. Voda je zalila del strojnice, podkrovje in uničila električno napljava. V popolni temi je bilo nemogoče oceniti škodo. Bati se je bilo tudi človeških žrtev.

Ko je prvi svit oblil že pomirjeni ocean, je Ben z jezo ugotovil, da ladja zaradi okvar v strojnici ne bo mogla brez tuje pomoči z mesta in da bo potrebna dolgotrajnih popravil. Manjkalo je tudi nekaj ljudi. Res je oseka tam zunaj na oceanu zibala sem ter tja nekaj zabójev in desk, katerih se je oklepalo več mornarjev. Med njimi je sedaj v rešilnem čolnu drsel Sven z Jorgom ob boku. Pogrešal je strojnika in manjkala sta kuhar Sun in Mig. Obupani Jorg je zaman napenjal oči.

Tedaj je vzšlo sonce in z jarko svetlobo oblilo obzorje daleč na vzhod in zahod. Kljub slepeči svetlobi je bilo na dnu širokega sončnega traku, ki je tekél čez ocean, opaziti dve temni piki in iz daljave se je oglasila pesem:

»Naj je juha, naj obara
al'Atlantika planjava,
tolšča zmeraj zgoraj plava.«

In čez ocean sta sopihajoč kot dva tolsta mroža priplavala dva debelinka.

(Se nadaljuje)

MLADINSKI PISATELJ

Josip Ribičič

80 LETNIK

Slovenski mladinski pisatelj Josip Ribičič slavi 80-letnico rojstva. Rodil se je na otoku Krku in sedaj živi v Ljubljani.

Ljubezen do mladine in skrb za naš mladi rod mu je vsilila v roko pero. V svojem dolgem življenju je spisal celo vrsto lepih, zabavnih in poučnih knjig za vas, mlade šolarje. Kot mlad učitelj na Cirilmetodovi šoli v Trstu je urejeval mladinski list NOVI ROD, kasneje v Ljubljani NAŠ ROD, po drugi svetovni vojni pa nekaj časa tudi pestrega CICIBANA. Spisal je mladinsko igro V KRALJESTVU PALČKOV, ki so jo igrali na vseh naših odrih, KOŠJI ROD, KRALJESTVO ČEBEL, ČIRIMURČKI, TINČE IN BINČE in še mnoge druge knjige, ki so tako lepe, da so jih prevedli tudi v druge jezike. Letos je napisal spomine na svojo mladost v knjigi MOJA MLADA LETA. Kot učitelj je vpe-ljal veliko otrok v osnovno znanje

slovenskega jezika in drugih ved. To je bilo pred mnogimi leti in njegovi učenci, ki so danes vaši očetje, se učitelja Ribičiča hvaležno spominjajo.

Pisatelju in vzgojitelju Ribičiču želi naša zamejska mladina, naj bi bil še dolgo let z nami in naj bi dobro seme, ki ga je sejal kot učitelj in pisatelj, obrodilo bogat sad.

R. H.

ROBERT HLA VATY

Kako prekmalu si odšlo poletje... lastovke s teboj so odletele, vzele so s seboj spomine. Niso jasne več planine — gmajne vse so osivele, ne odmeva ptičkov petje.

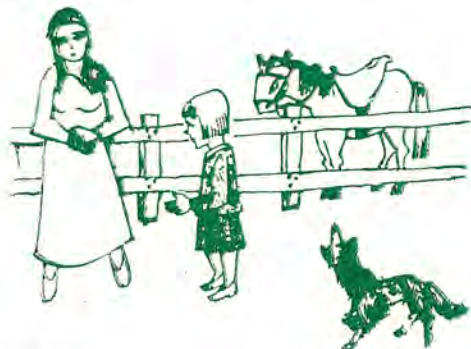
Le zakaj si soncu naročilo, naj bi brž zašlo v morje, in oraču, naj brž polje zorje, in da naj bi zgodaj se zmračilo? Jesen bogata zdaj daje sadove, ki v tvojem soncu so nam dozoreli, samo življenja cveti vsi so uveneli...

KONJA ZA LUIZO

Mala Luiza je bila rojena v farmi na visokih pašnikih Montane v Ameriki v nenadno in veliko veselje družine, ki je že imela dva dečka.

Ob posestvu se je od obzorja do obzorja raztezal Wigwam Canyon. Ozek hudournik, obkrožen z vrbami, je živahno drvel v njem proti zahodu. Luiza, krepka, zdrava deklica z lasmi mehкими in svetlimi kot predivo, je prešla lok svojega življenja kot šumeči gorski potok. Velika farma je bila njen svet, tu so bili ljubeči starši, bratca, ljudje, ki so pridno delali, in živali, ki jih je imela deklica neizmerno rada.

Ko je komaj začela hoditi, je že tako trdno sedela v sedlu, kot doma na stolu. Najprej jo je jemal oče na konja, s šestimi leti pa je že sama jahala svojega ponija. Pači je bil živahen in ljubezniv konjiček. Bila sta nerazdružljiva. Vsako jutro jo je čakal pri ograji in pihal in rezgetal na dva stara ovčjaka na dvorišču. Vse je ta jutranji pozdrav zabaval, razen male Luize. Mama ji je pojasnjevala, da se hoče Pači samo po-

staviti, da bi ga vsi opazovali. »Se bo že pomiril.«

»Ne, mama, ne bo se pomiril,« je odgovorila Luiza, »dokler so psi na dvorišču. On se boji, da bi jaz raje imela pse kot njega.« To je bil preglobok občutek za takega otroka.

Težko bi bilo reči, kaj je vezalo deklico in žival. Morda njuna radovednost ali pogum, ki sta ga oba imela. Ni bilo zapreke ali jarka, ali prepada, da ga poni ne bi preskočil. Nekega dne pa sta zdirjala preko struge hudournika, ko se je konj spotaknil in deklica mu je zletela preko ušes. Poni se je vzel, šinil na stran in skočil na zemljo nedaleč od Luize. Obstal je kot kip in čakal, da se bo deklica dvignila. Nikoli ni Luiza šla od njega, ne da bi ga objela in poljubila na belo liso med očmi. On pa jo je vsakokrat, ko je stopila v hlev, pozdravil z veselim rezgetom.

Njuno prijateljstvo se je z leti še povečalo. Luiza je imela že deset let in mislila je na to, da bo kmalu prevelika, da bi mogla še jahati Pačija. Nekega dne ji je ovčar, ki jo je videl zopet na konjičku, celo zaklical: »Zamenjaj tistega velikega zajca za pravega konja, predno se boš s petami dotaknila tal!«

Tisti večer, ko je bila že v postelji, jo je njena mama slišala ihteti. Stopila je v sobo in hčerka jo je jokajoč objela in rekla: O, mama, ovčar ima popolnoma prav, a kako bom jaz to Pačiju raztolmačila? Če bom zajahala drugega konja, bo mi-

slil, da ga nimam več rada.« Dolgo sta govorili in Luiza se je končno pomirila.

Cez kak teden je prišla k materi in rekla: »Če že moram imeti drugega konja, hočem „Gorsko lilijo“.«

»Gorske lilije« so bili potomci arabskega konja, ki je ušel svojemu gospodarju in se pridružil tropu divjih konj. Toda minilo je celo leto, predno so izvedeli, da imajo na sosedni farmi konja »Gorsko lilijo«, ki so ga ujeli preteklo zimo. Luiza ga je šla pogledat in vrnila se je vsa vesela: »Našla sem pravega konja, očka. Črn je, sveti se kot svila in se imenuje Nig.«

Kmalu nato sta ga šla z očkom kupit. Luiza ga je zajahala in zdirjala sta kot veter proti novemu domu. Blizu farme se je pasel Pači in ju zagledal. Sunkoma je dvignil glavo, potisnil ušesi nazaj in dolgo, boleče zarezgetal. Nato se je spustil v tek proti hlevu. Luiza je pravkar zaprla novega konja v stajo, ko je pridrvel poni.

»Nisem prav naredila,« je potožila materi, ko je stopila v hišo. »Pačija bi bila morala zapreti v hlev, da me ne bi videl jahati drugega konja.«

Da bi dobrega konjička potolažila, je Luiza hodila z njim na dolge sprehode in mu govorila. Toda ničesar ni moglo utešiti ponijeve bolečine in vsakokrat, ko je Luiza izjahala z Nigom, se je Pačijevo žalostno rezgetanje slišalo km daleč. Besno je tekal in pihal po ogradi, da si je neki dan celo ohromil nogo, ko se je zaganzal v ograjo.

Vsakokrat, ko sta bila oba konja skupaj, ni Pači zamudil prilike, da je Niga grizel in brcal. Končno je bilo Nigu dovolj in začel mu je žalitve vračati. Poni je bil majhen in gibčen, se je lahko umikal, a Nig je imel težja kopita in močnejše zobe. In tisto poletje je poni začel hoditi po hribih s konji, ki niso bili ukročeni. Ko ga je Luizin očka hotel odpeljati domov, mu je ušel.

V začetku je bila Luiza žalostna, ker je Pači pobegnil, a polagoma je na to pozabila in vzljubila Niga. Vendar ga ni nikoli za »lahko noč« objela in poljubila kakor Pačija. Nig je prevzel Pačijevo mesto v življenju Luize, ne pa v njenem srcu.

Tisto leto je bila zima zelo zgodnja. Sneg je zapadel in zledenel. Ovce niso mogle s krempljanjem priti do trave. Neurja so preprečevala, da ni bilo mogoče pripeljati sena v ogrado, in morali so jih prignati v hleve. Turobno meketanje ovc se je zgubljalo v tuljenju viharja. V mračnosti te nenadne zime je bila neka slutnja nesreče.

Nekega večera v januarju je Luiza

nevarno zbolela. Prišli so prijatelji in pomagali domačim odmetati visok sneg, da so Luizo lahko prepeljali v bolnišnico. Zdravniki so ugotovili, da ima neko posebno vnetje virusa, ki ga ne znajo zdraviti. Nič je ni moglo rešiti. Tri dni nato je umrla.

Oče in mati sta se peljala od greba domov. Od prevelike žalosti ni-

sta vso pot spregovorila nobene besede. Luizina mati je objokana zrla predse in mislila na trenutek, ko bo zagledala dom brez dragega otroka. Bila sta že blizu vhoda, ko je oče vzkliknil:

»Poglej!« in ustavil avto.

Pred ogrado sta v snegu stala oba Luizina konja tesno drug ob drugem, povešeni glavi sta tiščala skupaj.

Pači je bil v gorah z divjimi konji, osem kilometrov oddaljen, Nig pa v staji z vprežnimi in jahalnimi. Nek izreden instinkt ju je zblížal. Nikdar

nista mogla biti skupaj, da se ne bi grizla, brcala, besno hrzala in rezgotala. Sedaj pa sta tiho, nepremično stala drug ob drugem.

Luizin oče je prijel materino roko in rekel z bolečim, čudno zadušenim glasom: »Nehala sta se pripraviti.«

PRIČNIMO Z VOLJO VSI

KAJETAN

Ilustr.: LEON KOPORC

Počitnic konec je, saj dolge so bile, spet šole se odpro, pouk pričel se bo.

Počitnic konec je, zdaj delo se prične, zato pljunimo v dlani, pričnimo z voljo vsi.

Počitnic konec je, saj dolge so bile, pričnimo z voljo vsi, saj smo še vsi mladi.

ZANIMIVOSTI iz filatelije

GAD

Poleg modrasa je v srednji Evropi gad edina strupena kača. Na prisojno ležečih krajih živi tudi v višini 2000 m, najdemo ga pa celo v močvirju. Najraje se skriva med nizkim grmovjem ali pa med kamenjem, ki ga ogreva sonce.

V zgornji čeljusti sta skrita dva cevasta strupnika. Za vsakim pa je pripravljen nadomestni strupnik, ki zamenja pokvarjenega, če se ta odlomi. Po votlem strupniku se iz posebne žleze — strupnice pociči v rano kapljica smrtonosnega strupa.

Gad je dolg do 70 cm. Barve je zelo različne in ga po tej ne moremo spoznati. Najlaže ga spoznamo po temni lisi na temenu, ki ima obliko črke X ter po cikcakasti progji, ki se vleče po hrbtu od glave do repa.

Človek, ki ga je gad ugriznil, začuti hude bolečine in omedlevico. Mora si takoj poiskati pomoč pri najbližnjem zdravniku.

Za vsakega ulovljenega gada plača mestna občina 500 lir.

MOČERAD

Močerad je podoben kuščarju, le glava je žabja. Zleknjeno telo črno rumene barve je golo in polno posebnih žlez, ki jih je največ na hrbtu. Iz žlez izloča močerad jedko tekočino, s katero se brani pred sovražnikom.

Močerad pripada veliki družini repatih dvoživk, ki so edini vretenčarji, ki dihaajo na tri načine: s škrgami, pljuči in kožo. Nekatere vrste močeradov celo nimajo pljuč in dihaajo le s kožo. Za življenje močerada je njegova žlezasta koža zelo važna. Zival kmalu pogine, če je delovanje žlez ovirano. Močerad ne pije vode, temveč jo sprejema in oddaja skozi kožo.

Samica koti v bistri vodi že razvite pčglavce.

Močerad živi v vlažnih, senčnih gozdovih med kamenjem in listjem ter se hrani s polži, črvi in žuželkami. Pred deževnim vremenom pride iz svojega skrivališča in se počasi in nerodno plazí po zemlji.

HME LJ

Hmelj pripada v družino konopelj. V late združeni pestični cveti imajo pet obrodnih listkov in pet prašnikov. Hmelj je dvodomna vetrocvetna rastlina. Dvodom-

na zato, ker so na eni rastlini le pestični, na drugi pa samo prašnični cveti. Na dolgem stebelu viseči storžki so iz lepljivih krovnih lusk, ki nastanejo iz pestičnih cvetov. Storžki vsebujejo neko grenko snov, ki jo uporabljajo pri varjenju piva. Ta snov daje pivu prijeten, grenak okus.

Hmelj je industrijska rastlina. V Sloveniji pridelujejo mnogo hmelja v Savinjski dolini. Hmeljarjem prinaša pridelovanje hmelja lepe dohodke. Središče hmeljarstva v Sloveniji je v Žalcu. Miro P.

Piše: VLADO FIRM

Riše: IVE SUBIC

RIS

Zaman bi stikali po še tako skritih in temnih koticah v naših gozdovih. Nikjer bi ga več ne našli. Skorajda pred sto leti je še gospodar po notranjskih gozdovih najmogočnejši gospodar stoletnih hrastov in bukev, kratkorepi ris. Bil je drzen in zvit lovec. Neslišno je znal loviti. Ko je pod ozelenelo vejo zavekal srnin mladič, je kot puščica švignil. z rogovile. Njegovi ostri

kremplji so se zarili v mehki hrbet. Nenasitno je lovil in lovil.

Ponosni pikčasti klativitez je izginil v davnino, za vedno iz naših slovenskih gozdov. Le gostoljubne sivine skalnih previsov v bosenskih gozdovih, pokrite z vlažnim mahom, nad katerim v viharju opletajo in hrešče kot starka zgrbančene veje, še nudijo zatočišče vedno nemirnemu in nezaupljivemu risu.

DIVJA MAČKA

V temnih globelih in nad skalovjem, ki ga še danes zagrinjajo bele krivenčaste veje, prepletene z nihačim srobotom, je pri nas še pred desetletji ždela in lovila krvoločna gospodarica pragozdnih temin, divja mačka. Bila je to drzna, neukrotljiva žival. V njenih svetlečih očeh sta domovala prebrisanost in pogum, sla po svobodnem življenju. Ni poznala jetništva, ki bi bilo zanjo strašnejše od lovčeve krogle.

V naše stare gozdove se je pričela vedno globlje zajedati drvarjeva ža-

ga, po stoletnih debljih so zabobneli udarci sekire. Dobra cesta se zajeda danes že prav v nedra spečih gozdov. Lovec in logar nič več ne oprezujeta po temnem goščavju za ponosno progasto lepoticico mehkih in bliskovitih gibov. Lovec bi jo danes zaman iskal. Ne, ne bi sprožil puške, le za bežen trenutek bi jo rad videl. Brez sledu je izginila. Morda se je pritajila v prostranih kočevskih gozdovih, da si tam ohrani skromen življenjski prostor, zase in redke potomce.

šport ■ šport ■ šport ■ šport

VELIKI ŠPORTNI DOGODKI V LETOŠNJEM POLETJU

NA BLEDU - svetovno prvenstvo v veslanju

Že drugič v letošnjem letu so športniki vsega sveta merili svoje sile v Sloveniji. V mesecu aprilu so bile v Ljubljani v krasni novi športni palači tekme za svetovno prvenstvo v hokeju, v začetku meseca septembra pa so se v najlepšem kraju Slovenije, t. j. na

Bledu, zbrali in nastopili v tekmovanju za svetovno prvenstvo najboljši veslači iz številnih držav sveta. Od 8. do 11. septembra so se na vodni gladini Blejskega jezera bile vroče bitke za svetovno prvenstvo v tej lepi športni panogi.

Jugoslovanski veslači so si po trdi borbi priborili s čolnom četvercem bronasto kolajno. Precej boljši od Jugoslovanov so se pa izkazali italijanski veslači, med katerimi je bilo največ Tržačanov.

Zadnji dan tekmovanja, v nedeljo 11. septembra, so se ob vsej obali Blejskega jezera zgrnile ogromne

množice gledalcev vseh mogočih narodnosti, ki so z največjim zanimanjem in navdušenjem spremljale borbe veslačev, ki so s svojimi krepkimi mišicami poganjali po jezerski dolini dvojice, četverce, osmerce.

To lepo športno prireditev je zadnji dan tekmovanja počastil s svojim obiskom tudi predsednik republike Josip Broz Tito.

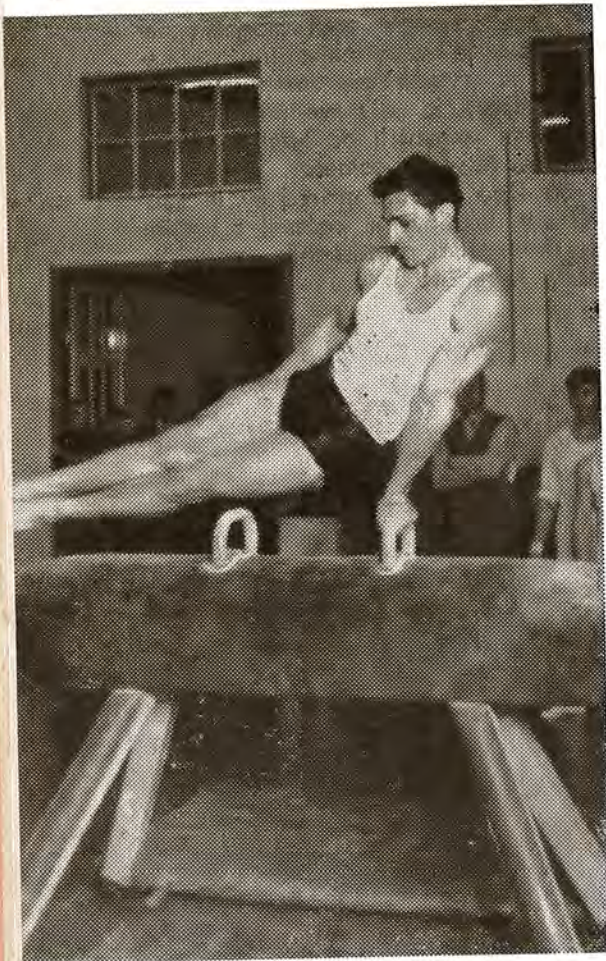

Navdušeni gledalci so poskakali v vodo in čestitali moštvu zmagovitega četverca

V UTRECHTU - svetovno prvenstvo v plavanju

Še pred tekmovanjem za svetovno prvenstvo v veslanju se je na Nizozemskem zaključilo tekmovanje za evropsko prvenstvo v plavanju. V lepem holandskem mestu Utrecht, ki razpolaga s številnimi odprtimi in pokritimi vodnimi bazeni, se je v plavanju na 200 m hrbtno odlikoval mladi ljubljanski študent Danijel Vrhovšek,

ki se je uvrstil na častno 6. mesto. Zelo dobro pa se je izkazalo tudi jugoslovansko vaterpolsko moštvo, ki si je osvojilo 3. mesto. Italijani so bili v vaterpolu nekoliko slabši od Jugoslovanov. Prvo in drugo mesto pa so v tej športni plavalni disciplini zasedli plavalci Nemške demokratične republike in Sovjetske zveze.

Miro Cerar pri vaji na konju

V DORTMUNDU - svetovno prvenstvo v orodni telovadbi

Teden dni po veslaških tekmah na Bledu se je zanimanje športnega sveta usmerilo k mestu Dortmund v Zahodni Nemčiji. Tu so se namreč zbrali iz 41 držav vsega sveta telovadci in telovadke, ki so se mirno in disciplinirano borili za naslove državnih prvakov v telovadbi.

Nadvse ponosni smo lahko Slovenci na našega rojaka telovadca Mira Cerarja, ki si je v Dortmundu v ostri konkurenci priboril odlično četrto mesto na svetu. Italijanski telovadec Menichelli je bil peti. Za svoje virtuozne izvedbe na konju z ročaji je Miro prejel zlato kolajno, z bronasto medaljo pa je bil odlikovan za svoje elegantne izvedbe na bradlji.

V BUDIMPEŠTI - evropsko prvenstvo v atletiki V SARAJEVU - balkanske igre

Omeniti je treba še tekmovanje za evropsko prvenstvo v atletiki ob koncu letošnjega poletja v Budimpešti, kjer si je jugoslovanska tekačica Vera Nikolič v teku na 800 m priborila zlato medaljo. Vera Nikolič je zmagala tudi na Balkanskih igrah v Sarajevu in s svojim nastopom navdušila tisoče gledalcev, zbranih na sarkajevskem stadionu. Na letošnjih Balkanskih igrah so v raznih lahkoatletskih disciplinah tekmovali številni lahkoatleti iz Jugoslavije, Bolgarije, Grčije, Romunije in Turčije. *Dušan Kuret*

Poljski škrat

Hiša poljanca Vrbnika je stala sredi prostrane ravnine, na kateri se je širilo žitno polje polno zlate rži in pšenica.

Vrbnikovi so v tej samini srečno živeli in obdelovali polje, ki je dobro rodilo. Živina je bila zdrava in se množila. Gospodar je bil ponosen na svoj napredek. Vsega je bilo v izobilju, le ovac jim je vedno primanjkovalo. Vrbnik je zelo čislal ovčje meso, ki pa je le redkokdaj prišlo na mizo, saj z ovčjerejo ni in ni imel sreče, čeprav se je družina trudila in pazila na živali. Vsaka ovca je poginila, ali si je pa zlomila nogo, da so jo morali zaklati, kakšna pa je zašla k oddaljeni reki in strmoglavila čez skalovje, ki se je dvigalo nad globoko strugo.

Tisti poletni večer so Vrbnikovi sedeli pred hišo in se pomenkovali. Bila je jasna noč. Zvezde so prijazno mežikale, lahen veter je vel in prinašal odmev šumečega klasja.

Naenkrat je zadonel v daljavi nežen glas piščalke. Vsi so prisluhnili in se spogledali. Molče so se vpraševali, kdo neki svira. Zvok piščalke je postajal vse glasnejši. Krepko je zadonel preko poljane in se spet nenadoma spremenil v šelestnje in glasno šepetanje, spojeno s šumenjem žitnega morja. V skrivnostni ubranosti je naenkrat vzdrtela vsa priroda, trepetajoči odmevi so

vzvalovali, se zaletavali in podrhtevali kakor pijani opojne melodije.

Piščalka je umoknila.

Kakor predramljeni so se domači ozrli in zagledali pred seboj neznanega možička, ki se je približal.

»Dober večer!« je pozdravil komaj slišno in se zagledal v gospodarjev obraz.

Odzdravili so mu.

»Prosim za kosce kruha in prenočišče,« je nadaljeval prišlek. Pri tem je kimal in molzel svojo kozjo bradico.

Gospodar ga je že hotel odpraviti, saj tujcem ni zaupal. Ko pa je možička natančneje ogledal, je opazil da mu gleda iz žepa drobna piščalka in ga vprašal:

»Ali si ti tako lepo piskal?«

Popotnik je pokimal in se prijazno nasmehnil. Brez besede je potegnil piščalko iz žepa in spet zasviral.

Vsi so začudeni gledali vanj. Med sviranjem je nenadoma dvignil noge in kakor plavajoč v zraku zaplesal po travi. Trava je ostala kakor nedotaknjena, nobena bilka se ni sklonila pod njim.

Strmeli so v njegove gibke noge in črne čevlje, ki so bili spredaj široki kakor kopita, zadaj pa brez peta.

Ko je nehal ga je gospodar povabil v hišo in mu obljubil prenočišče.

Dobrodušna gospodinja mu je pa postlala pri peči.

Ko so domači sedli k večerji, so povabili tudi tujca. Med večerjo so spet govorili o ovcah in gospodar mu je potožil, kakšno nesrečo ima z njimi.

Možiček mu je dejal:

»Veste kaj! Poskusite z menoj, vzemite me za pastirja in preskrbite mi nekaj ovac. Če ne bom imel z njimi sreče, me pa odslovite!«

Vrbnik ga je sprejel in se takoj drugo jutro napotil na živinski sejem, odkoder se je vrnil z dvema paroma ovac in krepkim mladim ovnom.

Novi pastir se je živinice razveselil in takoj odšel z njo na pašo. Ostal je ves dan zunaj. Vrnil se je šele na večer, zaprl ovce v stajo in zamišljen sedel k večerji.

»Ali so ti ovce kaj nagajale,« ga je vprašal gospodar.

dar so ga radi imeli, ko jim je zvečer zapiskal preden so legli k počitku.

Le redkokdaj je kdo na paši nalletel nanj. Na trebuhu ležeč je imel pred seboj svojo svirel, okoli njega se je pa pasla živina.

»Tisti prizidek za hišo sem dal popraviti. Tam je dokaj prostorna kamra. Se pa tja preseli, ker si rad sam,« je Vrbnik enkrat omenil pastirju, ki je bil tega zelo vesel. Odslej ga zjutraj sploh ni nihče več videl, ker je tako zgodaj odhajal na pašo zadovoljen s suhim kruhom, ki mu ga je gospodinja odrezala že prejšnji večer.

»Razbežati so se hotele, pa sem jih pridržal s piskanjem,« je odvrnil pastir.

»Vendar te nismo slišali in tudi videl te nihče ni,« je pripomnila gospodinja.

Ni ji odgovoril. Molče je zajemal iz skled slasno kašo in se smehljaj.

Možiček je hodil zgodaj na pašo, se pozno vračal in vedno sameval. Nikoli ni iskal družbe domačih in izogibal se je vsakega pogovora. Ven-

Neko noč so gospodarja boleli zobje, da ni mogel spati. Vstal je in hodil po dvorišču. Videl je, da ima pastir luč in začudil se je, saj je prav tedaj bila v vaškem stolpu polnočna ura.

Približal se je in pogledal skozi okno. Siloma se je vzdržal, da ni zakričal.

Na pastirjevem ležišču je ležala ovca in mirno čakala. Čudak je dvignil nož in odsekal iz stegna kos mesa. Ovca se ni niti zmenila. Od-

sekano meso je vrgel v ponev. Iz tal je švignil plamen. Zadišalo je po pečenki. Pastir je zgrabil meso z rokama in ga nekaj povžil. Ostanek je pritisnil ovci na ranjeno mesto. Rana je zginila. Ovca je zablejala in vstala.

Gospodar je odprl vrata in obstal

na pragu ter čarodeja boječe vprašal:

»Kdo si?«

Pastir ga je pogledal in kriknil:

»Poljski škrat sem! Zakaj me vprašuješ. Zdaj moram odtod.«

Dvignil je piščalko, glušeče zapiskal in zginil.

ROBERT HLAVATY

Na grobovih

**MALIH PEVCEV DROBNI GLASI
KOMAJ SLISNI
V DOM SRCA SÓ MI PRODRLI,
MALI DEČKI ČRNOLASI
CVETJE NA GROBOVE**

**SO ODNESLI TISTIM,
KI ZA NAS SO UMRILI.
NA GROBOVIH SO ZAPELI
TIHO PESEM, ENO, EDINO:
»JAZ BOM LJUBIL DOMOVINO.«**

DANILO GORINSEK

Ilustr.: KSENJA PRUNK

Mamice ni...

TIHO JE V GOZDU, VSE TIHO,
PTIČEK NOBEN NE ŽGOLI...

TIŠE JE V JAMI, VSE TIŠE —
V NJEJ MOJA MAMICA SPI...

TODA NAJTISJE JE V SRCU,
KI GA BREZ MAME MRAŽI...

NEŽA MAURER

Zajček ZOBKE BRUSI

Zajček zobke brusi
na debeli repi,
da bili bi močni,
da bili bi lepi —

da ne bo težko mu
priti čez ograde,
kadar zima pride
in beli sneg zapade.

Plotec bo preglodal,
na senik bo šinil
in na toplem čakal,
da bo sneg izginit.

VOJAN ARHAR

Potepušček

MISKO POTEPIŠKO
— KLET ŠTEVILKA PET —
SVOJ NAHRBTNIK VZAME,
GRE V ŠIRNI SVET.

DOLGO SAMCAT POPOTUJE,
TRUDEN JE KORAK NJEGOV,
V SRČKU MU JE VEDNO HUJE —
SPET POVRNE SE DOMOV.

SREČEN MAMICO POLJUBI:
»ZLATA MOJA MIŠKICA!
VELIK SVET JE IN PREKRASEN,
VENDAR LEPŠE JE DOMA,
PA ČEPRAV JE TO LE KLET
NA ŠTEVILKI — ENKRAT PET!«

Ilustr.: BOZO KOS

dopisi naših šolarjev • dopisi naših šolarjev

KAJ DELAJO?

PTIČKI ŽVRGOLIJU,
CVETICE DEHTIJO,
VALOVI ŠUMIJO.

SONCE ŽARI,
RIBICA MOLCI,
OTROK PA NEPRESTANO GOVORI.

Lavra Pertot, 5. r.
Osn. šola v Barkovljah

RISARSKI NATEČAJ V MILJAH

Letos so v Miljah razpisali poseben risarski natečaj »ex tempore« za učence osnovnih in srednjih šol. Jaz sem že poznala to lepo mesto, ker smo šli pred dvema letoma na šolski izlet k Sv. Barbari. V Miljah je bilo zbranih 260 mladih risarjev. Ob devetih smo že bili na miljskem glavnem trgu. Tam je bila posebna komisija, ki nam je žigosala risarske liste. Potem smo lahko šli risat, kamorkoli smo hoteli. Tudi risba je bila prosta. Sandi Harej, Marija, Sandi Pertot, Luciano, Giorgio in jaz smo se odpravili na pomol. Tam je bil krasen razgled na morje in Trst. Tudi naša gospodična je bila z nami. Prinesla je polno raznovrstnih barvnikov. Jaz sem si izbrala »pennarelle«. Tudi gospa iz četrtega razreda je prišla s svojimi učenci. Ko smo vsi narisali in pobarvali, smo oddali liste že omenjeni komisiji in nato odšli proti domu.

Že gospodična nam je povedala, da bodo nagrajeni samo trije učenci in da bodo nekateri pohvalili. Zato sem se zelo veselila, ko sem naslednjega dne brala, da je moja risba dobila posebno pohvalo.

Tudi Giorgio Krečič, ki obiskuje letos drugi razred, je bil nagrajen kot najmlajši risar.

Neva Umek, 5. razr.
Osn. šola v Barkovljah

V CIRKUSU

V četrtek 6. oktobra sem bil s teto v cirkusu. Tam sem videl burkeže, papige, slone, leve, tigre in še nešteto drugih živali. Najbolj so mi ugajali tigri. Kako so lepi in svetli! Ko je krotilec vstopil v kletko, so zabobneli bobni. Vsi smo pozorno gledali te čudovite živali, ki so ubogale na

ukaze krotilca. Opazoval sem tudi akrobate, ki so skakali z vrvmi. Po končani predstavi sem celo jahal konjička — ponija.

Sandro Pertot
Osn. šola v Barkovljah

SADNI TRG JESENI

V jeseni je sadni trg zelo bogato založen. Na trgu je dosti stojnic, na katerih je razpostavljeno razno jesensko sadje. Poleg domačega sadja je naprodaj tudi južno sadje, kot n. pr.: ananas, banane, pomaranče in dateljni. Poleg sadja je na trgu naprodaj tudi različna zelenjava.

Z mamom greva večkrat na trg. Vedno kupiva na trgu potrebna jedila. Včasih kupiva tudi jajca. Na trgu ponujajo prodajalke svoje blago in vpijejo na vso moč. Ob stojnicah se kar vedno tre ljudje. Nekoč sem videla, da je v gneči neka gospodična zadevala ob škatlo, v kateri so bila lepa jabolka. Škatla se je preobrnila, jabolka pa so se skotalila po tleh. Prodajalka je seveda bila zelo huda in se je jezila ter vpila, češ da bodo jabolka segnila. Meni se je ta prizor zdel zelo smešen in sem komaj zadrževala smeh. Mama se je zaradi tega nad menoj zelo jezila.

Nekoč sem šla z mamom zopet v Trst. Takrat pa mama ni šla nakupovat na trg, temveč je šla v neko trgovino čevljev. Pozneje sva odšli na avtobusno postajo, ki je nasproti živilskega trga. Ker je bilo do odhoda avtobusa še precej časa, sem prosila mamom, da mi je dovolila iti na trg. Mama mi je dovolila, a mi je naročila, naj se kmalu vrnem. Veselo sem stekla preko ceste in že sem bila na trgu. Takoj sem na prvi stojnici zapazila sladka jabolka. Zaželela sem si jih, pa nisem imela denarja. Hotela sem iti k mami, da bi mi dala nekaj denarja, a avtomobil so neprestano dirjali po ulici. Premislila sem se in še nadalje stopala po trgu. Vse, kar sem videla na stojnicah, bi rada pokusila. Ko sem zagledala dateljne, so se mi kar sline cedile. Najraje bi pograbila kar polno škatlo, a spomnila sem se matere, ki me večkrat uči, da se ne sme krasti. Se nekaj časa sem hodila po trgu, a kmalu je na trg prišla tudi mama. Skupaj sva se odpeljali z avtobusom proti domu.

Hrovatin Dragica
I. razr. Enotne sred. šole na Opčinah

JAKA SE PA CMERI

Janez Kuhar

1. Kaj pa ja-ka spet kriči? Kaj ga pa že
2. Tudi če je resnareč, joka-ti je
3. Jaka, veš ta-ko ni prav! Kaj bi kar na-

1. spet boli. Mar je kje no-go pozabil, a-li ga je
2. pač odveč. Koga je že jok odrešil? Kdo se z močo
3. prej kričal! Pes naj cvili, žaba kvaka, ti pa skaži

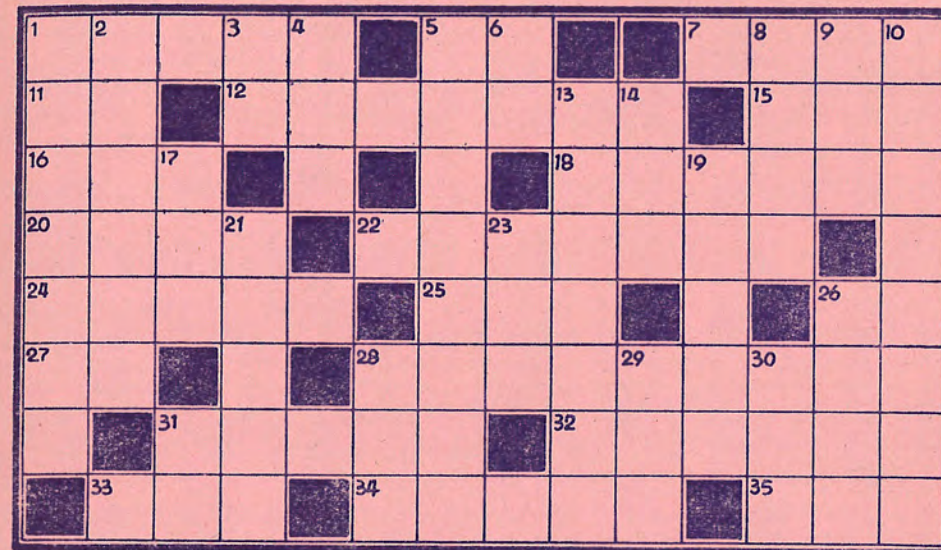

1. pes zagrabil? Kaj ga le pe-sti, da ta-ko kri-
2. je u-te-sil? Manj ko se ce-diš, la-že prebo-
3. se junaka! Dosti je sol-za! Smeh je za mo-

- či, kaj ga le pe-sti, da ta-ko kri-či?
liš, manj ko se ce-diš, la-že prebo-liš.
ža, dosti je sol-za, smeh je za mo-ža!

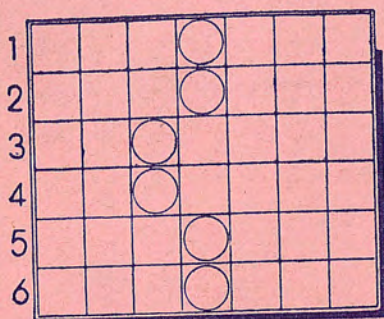
KRIŽANKA

VODORAVNO: 1. vladar, 5. časovni veznik, 7. pijača, 11. medmet, 12. puščavnik, 15. suženj, 16. del obleke, 18. jo napiše pisatelj, 20. drobna trska, 22. iglasto drevo, 24. kraško vino, 25. del obraza, 26. začetnici slovenskega pesnika, 27. sredina besede Nace, 28. narekovati, 31. kemična prvina, 32. obžgan od sonca, 33. ruski vladar, 34. vrsta zabele, 35. prva polovica imena grškega boga sonca.

NAVPIČNO: 1. slovenski jezikoslovec (Jernej), 2. rjav konj, 3. vpiši samo prvo in zadnjo črko neke snovi, srednjo izpusti, 4. osebni zaimek, 5. večja skupina otrok na letovanju, 6. vpiši OT, 8. prebivalec Irske, 9. del obraza, 10. s čimer obtežimo, 13. Kristusov učenec, 14. napravi krt v zemlji, 17. ptica ujeta, 19. posoda za zajemanje vode, 21. naprava s katero so opremljena ladje in letala, 23. določen čas, 26. snop slame, 28. se vali iz dimnika, 29. krstno ime pesnika Grudna, 30. naplačilo, 31. egiptovsko božanstvo.

IZPOLNJEVALKA

1. druga beseda za odstotek,
2. veliko poslopje, v katerem nekaj izdelujejo,
3. ljudožerec,
4. zelo kratek čas,
5. vojašnica,
6. mesec v letu.

Ob pravilni rešitvi bereš v krogcih ime slovenskega pisatelja.

UGANKI

Nenehno se naša zemlja vrti
krog jasne svetilke, ki ves dan gori
in to brez olja in stenja in struje,
čepprav je nihče za to ne plačuje.
Za noč pa ta luč svetlobe ne da,
ko najbolj bi nam potrebna bila.

Od zunaj koža jo obkroža,
na znotraj pa jo zrak redi,
nobena noga je ne boža,
ko divja se za njo podi.
Če pa do mreže se prebije,
sto ust in rok besni in vpije.

* * *

Rešitve ugank pošljite uredništvu Galeba, Opčine pri Trstu, Opicina, Trieste najkasneje do 15. novembra 1966. Tudi letos bodo trije izžrebani reševalci dobili nagrado.

Dragi mladi naročniki Galeba!

Ob izidu prve številke Galeba v letošnjem šolskem letu vas prav vse prisrčno pozdravljamo. Od vas želimo, da bi bili v šoli pridni, da bi s svojo pridnostjo bili v veselje učiteljem, učiteljicam in veroučiteljem, predvsem pa staršem.

Ob zaključku lanskega šolskega leta smo vam obljubili, da bomo v Galebu pripravili mnogo lepega čtiva. Svojo obljubo smo držali in prepričani smo, da vam bo letošnji Galeb ugajal tako po vsebini kot po obliki. Vse leto bomo priobčevali zanimivo in napeto zgodbo »Med vzporedniki in poldnevnikia«. Napisala jo je naša tržaška pisateljica Zora Rebula. Pa tudi ostala vsebina lista bo zanimiva in poučna.

Še nekaj! Večkrat se spomnite na vaš kotic, ki je v Galebu pripravljen za vaše dopise. Kot vsako leto, bomo tudi letos nagradili po tri reševalce ugank. Od ugankarjev pričakujemo čim več rešitev. Torej, na delo!

UREDNIŠTVO

CENA 100 LIR